

*Aasta miljonärist
naabriga*

Barbara Wallace

Originaali tiitel:

Barbara Wallace

A Year with the Millionaire Next Door

2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru

Toimetanud Kadi Möldri

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2020 by Barbara Wallace

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D03395121

ISBN 978-9949-82-730-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja!

Kui oled varem mu jõululugusid lugenud, siis oled sa juba Collieri perega tuttav.

Ma tunnistan, et selle raamatu peategelane Linus on mu lemmik Collieri pere liige. See pealtnäha uljaspea, kes on südameasjades nõu andnud nii oma vennale kui ka õele. Kuid tema naeratuse taga peitub süütunne.

Stella Russo on täpselt selline naine, keda ta oma ellu vajab. Stellal on identiteedikriis, sest on lõksus perekonna ootuste ja iseenda soovide vahel. Ma ei hakka valetama – suur osa temast on inspiratsiooni saanud mu isiklikest katsumustest.

Juhuse tahtel saavad neist naabrid. Nendevaheline keemia teeb neist armastajad. Ent kas see armusuhe jääb kestma?

Selle raamatu taga peitub üks naljakas lugu. Umbes aasta tagasi ütlesin ma naljaga pooleks oma kõhklevale toimetajale, et kirjutan loo miljonär-kassist.

Ära iial ütle kirjanikule, et mingi süžee ei tundu olevat usutav. See on, nagu antaks meile šokolaadi ja öeldaks, et me ei sööks seda ära. Ma vastasin kolme sõnaga: „Väljakutse vastu võetud!“ Tulemuseks on Etonia Toffee Pudding ehk Stella „tööandja“.

Ma loodan, et naudid seda raamatut. See on veidi teistmoodi, aga loodetavasti sama romantiline. Kirjuta mulle aadressil Barbara@barbarawallace.com ja anna teada!

Barbara Wallace

Eellugu

Näitlejanna pärandab vara lemmikloomale!

Advokaadid teatasid, et Dame* Agnes Moreland, kes suri eelmisel kuul, jättis kogu oma vara Etonia Toffee Puddingile – kümneaastasele Türgi angoora kassile.

Kass on preili Morelandi 11,2 miljoni naela suuruse vara ainus pärija. Varandus paigutatakse kassi eest hoolitsemisega tegelevasse fondi.

Testamendi kohaselt pärib ülejäänud päranduse pärast kassi surma preili Morelandi ainus elusolev sugulane, tema nõbu Theodore Moreland, kes elab Londonis, Inglismaal.

Paljude silmis Inglise teatri grand dame Agnes Moreland kogus esmalt tunnustust 1951. aastal Adelaide'i rolli eest etenduses „Tule, öö“.

*Ta võitis karjääri jooksul arvukalt preemiaid ja aubindu, mis tipnes 2012. aastal Briti impeeriumi ordu rüütelkomandöri tiitliga. Viimastel aastatel oli ta tuntud oma ekstsentrilisuse poolest, mis hõlmas reisi-
mist koos lemmikloomaga.*

Kassi ja vara eest on hoolitsema palgatud varahaldur.

---

* Dame on Inglise alamaadli tiitel, mis antakse naistele aadliseisusesse tõstmisel (Tlk).

Esimene peatükk

Suvi

Stella seisis katuseterrassil ja hingas sisse sooja suveõhku. Tema ees laius Belgravia, Londoni rajoon, mille krohvitud häärberid ja looklevad tänavad olid koduks olnud Neville Chamberlainile ja Ian Flemingile. Nüüd kõndis nende jalajälgedes tema.

Ta tõi kuuldavale rahuloleva ohke. „Palju õnne, Stella! Saidki lõpuks katusekorterisse.“ Ja selleks oli vaid vaimset kokkuvarisemist vaja läinud.

Ta vanemad oleksid öelnud, et ta liialdab. Nemad eelistasid sõna *läbipõlemine* või, veel parem, sellest üldse mitte rääkida, nagu polekski ta kunagi kesklinnas paigale tardunud.

Kuidas seda ka nimetada – või siis mitte –, oli ta siin, Londonis, elades järgmised kaksteist kuud luksuslikus katusekorteris. Üsna mõnus hüve, isegi kui ta ise seda ütles.

„Mis sa arvad, ülemus? Kas peaksime kohvrite lahti pakkimisega jätkama?“ küsis ta.

Etonia Toffee Pudding lebas eritellimusel valmistatud sametdiivanil, nagu kuuluks see talle – ja kuuluski. Angoora kass oli kuni selle hommikuni advokaat Peter Singhi juures elanud ega olnud koju naastes ruumi enda omaks kuulutamise viivitanud. Stella küsimuse peale pilgutas ta silmi, mis olid erinevat värvi.

„Ma võtan seda kui nõusolekut.“ Stella kohendas peapaela, mis ei lasknud ta juustel näo ette vajuda. Lõuani ulatuvate juustega oleks pidanud vähem vaeva olema. Kahjuks polnud keegi talle öelnud, et tukaga polnud sama lugu.

Kamina kohalt portreepildilt vaatas alla kadunud näitlejanna Dame Agnes Moreland, kerge muie huulil mängemas, nagu oleks ta naernud selle üle, kuidas inimesed ta lemmiklooma ees lõmitasid.

„Ma võin temaga vestelda, aga kui arvad, et hakkab seda looma sinu moodi igale poole kaasa tassima, siis oled arust ära,“ sõnas Stella. Kassi eest hoolitsemine oli osa ta tööst, täpselt nagu vara ja investeringute haldamine. See kass polnud lemmikloom. „Eks ole ju, kiisu?“

Vestluse katkestas koputus uksele. Tugevad, valjud paugud, mis panid Stella võpatama. „Mida...?“ Korter võttis enda alla poole ülemisest korrusest ning siia pääses vaid eraldi liftiga. Ainus, kes sai ülemisel korrusel olla, oli naaber.

Koputamine jätkus. Etonia Toffee Pudding peitis end diivaninarmaste taha.

„Tulen!“ hüüdis Stella. Kui see inimene kavatses end nii tutvustada, siis sai see üks pikk aasta olema.

Piiluaugust vaadates nägi ta, et mees kandis tviidjaki. Tal olid hallid hõrenevad juuksed ja laiguline nahk, jume, mis tekkis liigsest siseruumides viibimisest. Ta ei tundunud olevat selline naaber, kes astuks läbi, et kohvi juua. Kui ta üldse *oligi* naaber. Stella libistas igaks juhuks turvaketi ette, enne kui ukse avas.

Mees mõõtis teda ukse vahelt pilguga, ilmselgelt polnud ta Stella lühikestest pükstest ja Big Apple'i T-särgist vaimustuses. „Minu nimi on Theodore Moreland,“ teatas ta kibeda mündilõhnalise hingedu saatel. „Kas varahaldur on siin?“

Nii et see polnud naaber, vaid Dame Agnese nõbu. Peter oli tema eest hoiatanud.

„Mina olengi varahaldur,“ vastas ta. „Stella Russo.“

Moreland kortsutas kulmu. Stella surus alla eba-kindluse, mida hukkamõistuga silmitsi seistes alati tundis.

Tema arvamus ei tähenda midagi, Stella. Sina oled see, kelle käes on ohjad.

Talle meenusid lapsepõlves saadud õppetunnid – kui kõhkled, siis tee nägu, nagu ei läheks sulle miski korda – ja ta kergitas lõuga. „Mida ma teie heaks teha saan, härra Moreland?“

„Alustuseks võiksite ukse avada ja mu sisse lasta,“ vastas mees.

Ei, Stella polnud sellega nõus. Vähemalt mitte seni, kuni polnud Peter Singhiga rääkinud. Nagu ta oli kuulnud, oli Theodore Moreland oma tädi testamendi tingimused väga viletsalt vastu võtnud ja tegutses aktiivselt, et see kehtetuks tunnistataks. Tema tuppa laskmine oleks vaid probleeme tekitanud.

„Ma pole täna valmis külalisi vastu võtma,“ sõnas ta. „Pakin alles asju lahti ja tutvun uue ülemusega.“

„Kas keeldute mind mu tädi koju sisse laskmast?“

„Te peate silmas Etonia Toffee Puddingi kodu,“ lausus ta, „ning jah, keeldun küll.“

Morelandi lõualott värises, kui ta suud maigutas. „Kuidas te julgete! Teil pole mitte mingit õigust...“

„Tegelikult on nii, et varahaldurina on mul see voli. Ma vastutan kõikide tulekute ja minekute eest.“ Ta tegi endale mõttes märkuse rääkida alumise korruse turvamehega, et talle enne külaliste üles saatmist helistataks. „Võib-olla päeva või kahe pärast, kui olen end sisse seadnud, võite koos Peteriga läbi astuda ning siis võime rääkida.“

Stella polnud kunagi varem kedagi mühatamas kuulnud. Mehe plekiline nahk muutus jõhvika-punaseks, tuues nähtavale veresooneid ta ninal. See meenutas Stellale joodikuid, kes Londoni kesklinna pinkidel magasid. Samuti viitas sellele läige mehe silmades.

„Uskumatu,“ ütles ta piparmündise hingeõhuga puhisedes. „Ma nõuan, et te mu jalamaid sisse laseksite!“

„Ma juba ütlesin ei. Peate järgmisel nädalal naasma.“ Kannatus katkenud, hakkas Stella ta nina ees ust sulgema, kui mees jala ukse vahele surus.

Pagan.

„Kas on mingi probleem?“ küsis kellegi hääl.

„Ei,“ vastasid Stella ja Moreland koos.

Morelandi õla tagant ilmus nähtavale üks nägu. Palju kenam, Atlandi ookeani värvi silmadega. Uustulnuk vaatas neid kordamööda. „Kas tekitad tüli, Teddy?“

„Pole sinu asi, Collier,“ vastas Moreland.

„Härra Moreland oli just lahkumas,“ lisas Stella. „Kas polnud nii, härra Moreland?“

„Kas sellepärast ongi ta jalga ukse vahel?“ küsis võõras.

„Agnes Moreland oli mu tädi. Tema ainsa elusoleva sugulasena on mu kohus veenduda, et ta varaga korralikult ringi käiakse.“

„Naljakas. Minu arvates palus ta, et selle töö jaoks palgataks varahaldur. Tegelikult ma lausa mäletan, et sind ei määratud hooldajaks.“

Morelandi nägu muutus punasemaks. „Pole sinu asi.“

„Vastupidi, Teddy. Pool sellest korrusest kuulub mulle, mis tähendab, et sa käratsed minu valdusel. See on vägagi minu asi. Niisiis, preili...?“

Stella naeratas. „Russo. Stella Russo.“

„Meeldiv tutvuda, preili Russo! Kas soovite, et Teddy, tähendab härra Moreland, lahkuks?“

„Jah, soovin küll.“

„Näed siis! Me mõlemad soovime, et lahkuksid. Loodetavasti teed sa seda edasise kärata. Muidu olen ma sunnitud turvamehe kutsuma ja ma ei usu, et keegi meist tahab tarbetult tähelepanu äratada. Eks ole ju, Teddy?“

Morelandi paksud kulmud sulasid kokku, samal ajal kui ta neid põrnitses. Stella arvas korraks, et ta hakkab vastu vaidlema. Kuid lõpuks võitis kaine mõistus. „Ma tulen veel tagasi,“ lausus ta.

Stella ei jõudnud ära oodata.

Linus tegi näo, nagu kohmitseks võtmetega, kuni Moreland lifti astus. Küllap ta naaseb varsti, rõhudes oma õigustele Agnese nõona. „Mu nõbu on nii etteaimatav,“ ütles Dame Agnes alati. Vaesel varahalduril saavad käed tööd täis olema.

Kui uudistes esimest korda mainiti, et naine oli raha kassile jätnud, oli Linus ilmselt ainus inimene Londonis, keda see ei üllatanud. Dame Agnes oli kogu oma elu olnud tahtejõuline ja ekstsentriline. Miks oleks keegi pidanud ootama, et ta oleks surses teistsugune olnud? Mis puutus Agnese viimase soovi täitmisel, siis oli Linus eeldanud, et advokaadibüroo palkab selleks mõne asjatundliku kassitädi. Kellegi vanema, kes oleks kandnud kampsunit ja pärleid.

Häbi talle, sest nii palju, kui ta oma uut naabrit nägi, polnud ta vana ega kandnud ka kampsunit. Samuti olid naabril kenamad jalad kui tema ettekujutustes. Linus nägi neid vilksamisi – olgu, viskas korraliku pilgu peale –, enne kui naine ukse sulges. Püksid olid võrratult lühikesed. Jumal olgu kiidetud praeguse moe eest!

Tõmmates välisukse ees kingad jalast – proua Parachale ei meeldinud, kui ta mustade kingadega puhtale põrandale astus –, võttis ta need kätte ja läks magamistoa poole. Ta oli poolel trepil, kui ta telefon hakkas ritsika moodi sirisema.

Ta lasi sel mitu korda kutsuda, enne kui vastas. „Linus Collier.“

Teiselt poolt kõlas vali ohe. „Miks sa nii teed?“ küsis ta õde Susan.

„Mida?“